

Raons d'esperança

ÀNGEL RUIZ I PABLO I EL PROGRÉS QUE ALGÚ PREGONA

J. Bosco Faner i Bagur

He llegit amb fruïció la novel·leta «Memorias de un perro», obra inèdita i desconeguda fins fa poc d'Àngel Ruiz i Pablo, editada i introduïda per la seva néta Eloisa Ruiz González, obra que m'ha sorprès gratament per la seva filosofia de la vida. La narració en primera persona de «Noti», ca de la família Ruiz Manent, permet a Ruiz i Pablo oferir una visió cordial de la seva dona, fills i d'ell mateix. A través de l'observació i de les paraules de «Noti», ofereix una visió crítica i a vegades prou desencantada sobre l'ofici i la passió d'escriure i de viure. En faig una pinzellada:

«Por primera vez en mi vida comprendí que no siempre la fuerza está en los fuertes sino muchas veces en los débiles y en los buenos» (pag. 22).

«Le hice enseguida una zelma con mi conato de rabo y aún me acerqué a él para lamerle, en lo cual no hice otra cosa que imitar a los hombres respecto de los privados y poderosos» (pag. 22)

«Me aguanté, pues, como un hombre, puesto que los hombres, según he ido aprendiendo, muchas veces se sacudirían pulgas mucho más molestisimas que aquellas y no lo hacen por no perder el pan» (pag. 27).

tar las tarifas; ...» (pag. 43-44).

«Pues parece que los humanos celebran los más faustos acontecimientos, así en el orden de los afectos como en el de las creencias, llenándose el vientre de cosas que les son gratas como si en él tuvieran el corazón y el entendi-

A «Memorias de un perro» ofereix una visió crítica i a vegades prou desencantada sobre l'ofici i la passió d'escriure i de viure

miento y luego nos motejan a nosotros, los perros, que no tengamos más ideal que un hueso» (pag. 51).

«He de decir que mi amo tenía varios ideales, uno de ellos político y aún solía escribir en defensa de éste algún artículo, si le dejaban, y digo si le dejaban porque los escritores no siempre

pueden escribir de lo que quieren... Tiene libertad de escribir en la prensa del modo que guste el que tiene dinero para fundar un periódico...» (pag. 61)

I així s'esplaiava aquest mestre dels segles XIX i XX com si fos un crític actual. Passen els anys i les persones, però... com costa ahir i avui, escoltar la veu dels marginats, no llepar el poder, ser lliures i no vendre's menyspreant la consciència i les referències, exercir el govern a favor del poble i no a favor d'interessos particulars, tenir ideals superiors al

del ventre, ser lliures front qui escriu i on escriu... Què deu ser el progrés que algú pregona? Ja ho deia Alfred Adler, psicoterapeuta austríac i contemporani de Ruiz i Pablo: «És més fàcil lluitar per uns principis que viure-hi d'acord».

La coherència personal, la coherència d'un càrrec públic, entesa com un valor ètic, va més enllà del seguiment teòric d'un referent, exigeix fidelitat als seus principis. Qui demana coherència als altres, qui la demana per ell mateix, qui sent que la seva consciència, la seva família, el poble que governa, li ho exigeix, ha de tenir una escala de valors, l'ha d'assumir, l'ha de donar a conèixer, i el que més importa, ha d'estar disposat a seguir-la. Tots tenim molta feina personal i social a fer en aquest sentit.

Posam la infraestructura al servei dels refugiats

■ Els sagnants i inhumans esdeveniments dels quals estem sent testimonis en la Frontera de l'Est d'Europa (Sèrbia, Grècia, Macedònia...), tot just a un parell de mesos després de la presentació de l'Agenda Europea d'Immigració, a més d'un saldo brutal en vides, i en drames humans, presenta també un saldo d'ineficiència política inacceptable en termes de dignitat i defensa dels Drets Humans, que la nostra societat no pot permetre.

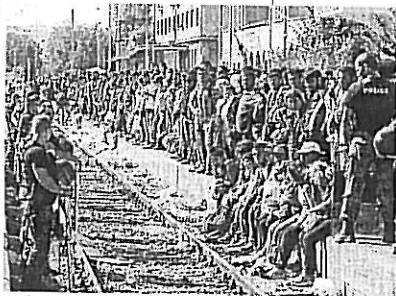
No és només una crisi humanitària la que estem contemplant. És l'estrepitós fracàs d'una política mal anomenada migratòria i que es redueix a un indecent i milionari control de fluxos sostingut sobre el discurs de la por a la invasió del que és diferent a nosaltres. La situació als Cayucos, Lampedusa, Ceuta i Melilla, la situació a Sèrbia, Grècia o Macedònia són conseqüències estructurals d'aquesta desenfocada política, no les causes.

No és només una crisi de refugiats.

No podem, ni hem de quedar només en una resposta d'emergència a totes aquelles

persones que, efectivament, necessiten de la nostra protecció. Però, la primera passa urgent és

oferir-los una acollida digna i humana.

Per aquest motiu Caritas Diocesana de Menorca es posa al servei de l'administració autonòmica i insular per ajudar a que la nostra Illa sigui també espai d'acollida per a tantes famílies que arriben a Europa fu-

gint de la destrucció, la guerra i la violència sens sentit. Des de la nostra entitat, oferim als governants l'esforç dels nostres professionals, els valors i les mans dels nostres voluntaris i la infraestructura de què disposem per acollir, amb amor de germà, als refugiats que arriben a la nostra Illa.

La realitat que avui vivim és el resultat d'una manca de polítiques coherents que abordin la complexitat de les causes que motiven la mobilitat humana.

Falta de coherència en política exterior, en política econòmica, en polítiques de cooperació per al desenvolupament. És el resultat d'una absència de política de cooperació per al desenvolupament que oblidava de cada decisió d'abandonar una casa, un treball i una vida, i en molts casos una família, hi ha una causa d'expulsió (la guerra i la violència, la manca d'oportunitats, el canvi climàtic...).

És el moment d'abordar el repte com a societat i impedir

que aquests successos que ens omplen de dolor i vergonya es produeixin de forma cíclica. Però també és hora de ser generosos, de ser acollidors i de tenir les portes obertes de casa nostra per als nostres germans vinguts de països en guerra i envoltats d'una pobresa crònica.

La via de la seguretat no soluciona el problema. No és viable, ni en termes d'humanitat, ni en termes polítics. És el moment de reconèixer l'altre, a qui és diferent i prové d'altres situacions culturals i socials, i no etiquetar-lo com un invasor sinó com un igual amb els mateixos drets, com una aportació positiva a la nostra societat, avui ja diversa culturalment; com un germà en dificultats a qui cal acollir-lo.

Europa i el nostre país no poden perdre aquesta oportunitat per repensar les polítiques migratòries desenvolupades fins a dia d'avui, i posar l'objectiu en protegir les persones que intenten arribar al nostre territori. Cal capgirar la situació i invertir en polítiques per al desenvolupament i d'integració humana.

Ens unim al missatge del papa Francesc que en el seu recent viatge a Amèrica Llatina va «animar a tota la comunitat cristiana i a tota la societat a no tenir por i a demanar un canvi real, un canvi d'estructures.

Aquest sistema econòmic, desigual i injust, -deia el Papa- ja no s'aguanta, no ho aguanten els camperols, no ho aguanten els treballadors, no ho aguanten les comunitats, ni els pobles... I tampoc ho aguanta la Terra, la germana mare terra».

Demanam, idò, als nostres governants que assumeixin amb proactivitat el repte històric de deixar de construir tanques, murs i reixes, i es proposin solucions i polítiques que posin en el centre a les persones, creant vies de protecció i acollida efectives per als refugiats.

Des de Caritas demanem que es generin i es desenvolupin més vies legals d'accés al nostre territori a les persones que han hagut d'abandonar terra i arrels.

Demanam que es visibilitzi la mobilitat humana com una oportunitat per a la nostra vella Europa i no un risc. Tenim valors i eixos educatius, i experiència cultural, que han fet de la nostra Europa bressol de millores humanes que avui podem posar a l'abast de qui més pateix, fent un lloc a casa nostra a qui fuig de por de la seva terra, i cercar camins nous convertint el nostre continent en un espai de generositat i convivència social.

CARITAS DIOCESANA DE MENORCA